

(Εὐχαριστώ δημοσεύον με τὴν εὐπνευσμένη καὶ πεσιπαθῆ αὐτῆ ρωμάντζα τῆς γνωστῆς λογίας κ. Εἰρήνης Ἀθηναίας— Εἶρ. Πολύβιου Δημητράκοπου λου.)

Νυχτιά ἀπριλιάτικη ὁ οὐρανὸς φαίνεται σὺν κουρασμένους καὶ γυσταγμένους, οὔτε στὴν ὄψι τοῦ καταραμένου εἰναι Ἰουδαίουδιν εἶχε ζωγραφηθῆ ποτὲ τέτοια κούρασις. Τὸ φεγγάρι μόλις φαίνεται εἰς τὴν ἀρη-ἀρη τοῦ οὐρανοῦ ἓνα κομματάκι, μιά λοριδα φωτεινὴ καὶ τὸ ἄλλο μέρος του σκοτεινισμένο ἀπὸ μαυρίλα, πὺ μόλις φαίνεται πάνω εἰς τοῦρανοῦ τὸ σκοτάδι. Τα ἄστρα εἶναι λίγα καὶ θαμπά, λιγωμένο τὸ φῶς τους μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀπέραντη ἐρημίᾳ πὺ κολιμβοῦν, μοιάζουν μὲ ἀραιὰ καὶ μισοσβημένα καντήλια πὺ καίονται ἤσυγα εἰς ἓνα σκοτεινὸ καὶ ἀπέραντο νεφροτα φέτο.

Πότε νομίζεις πὺ τ' ἄστρα αὐτὰ παραπονοῦνται γιὰ κἄτι πὺ ἔχασαν. Καὶ πότε πάλι πὺς χαμογελοῦν γιὰ κἄτι πὺ εὐρήξαν.

Πες ὅτι ἔγουν καὶ αὐτὰ μιά γλώσσα καὶ μιλοῦν μεταξύ τους. Παντοῦ σιγῆ. .

Στὴν ψηλὴ ταράσα μόλις φαίνονται μέσα στὸ σκοτάδι πὺς κἄποιοι κάθονται δὲν εἶναι πολλοὶ μὲ οὔτε καὶ ὀλίγοι. Δύο μόνο κάθονται.

Γιὰ τὸν ἓν τὸ τους τὸ σκεπτοῦ εἶναι, ἀρκοῦν καὶ οἱ δύο μαζὶ κάνουν ἐνὶ κόσμο δλόκληρο

Εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἂν φαίνονται λίγοι τὶ τοὺς μέλει. Εἶναι ἀνθρώποι; ὄχι, αὐτοὶ δὲν κινοῦνται δὲν ἀναπνεύουν δὲν κάνουν θόρυβον.

Εἶναι φαντάσματα; ὄχι, αὐτοὶ δὲν φαίνονται νὰ εἶναι πλασμένοι ἀπὸ ἀτμὸ καὶ ἀπ' οὐ νεφρῶ.

Ὅχι, δὲν εἶναι οὔτε ἀνθρώποι οὔτε φαντάσματα. Εἶναι ἐρασταί; Ναι! ἀκούονται οἱ παλμοὶ τους. Ἄν δὲν τοὺς ἐβλεπε κανεὶς θὰ ἐνομιζεν ὅτι αὐτὸ πὺ ἀκούεται δὲν εἶναι παλμοὶ, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἤχοι κωπάνων πὺ κρύβεται βαθειὰ - βαθειὰ στὸν οὐρανὸ καὶ σημαίνει γιὰ ν' ἀρχίσουν καὶ πάλι ἡ ἀτέλειωτες εὐχαριστίες τῆς Φύσεως πρὸς τὸν ἐμπνευσμένο Ποιητῆ της...

Ἐρασταί τ' ἐφοίργα πλάσματα! εἶναι τόσο ὕψηλ' ἂ πὺ νομίζεις πὺς λιγὰ ἀκόμα καὶ τὰ κεφάλια τους θὰ ἀκουμβήσουν ἐπάνω στ' ἀπτερίνα.

Νομίζει κανεὶς πὺς βλέπει νὰ ψηλώνουν τὰ σώματά τους; νὰ σχίζουν τοὺς σκοτεινοὺς θόλους καὶ νὰ περνοῦν ἀκόμη βαθύτερα.

Θυροεἶς πὺς ψάχνουν γιὰ νὰ εἶδουν τὴν ψυχὴ τοῦ οὐρανοῦ, νὰ τοῦ τὴν ἀποροφῶσουν κ' ἐκεῖνη, καὶ ἔτσι νὰ μεγαλώσουν ἀκόμη τὴν ψυχὴ τὴν ἰδική τους γιὰ ν' ἀγαπῶνται ἀκόμη περισσότερο. .

Ἐκεῖ στὰ τινάγματα τῆς ψυχῆς ἐκεῖνος ἔγυρε τὸ κεφάλι του στὸν ὄμο της, ἀπλωσε τὸ χερί πρὸς τὸ νέο φεγγάρι καὶ τῆ, ἐπιθύρισε σιγῆ :

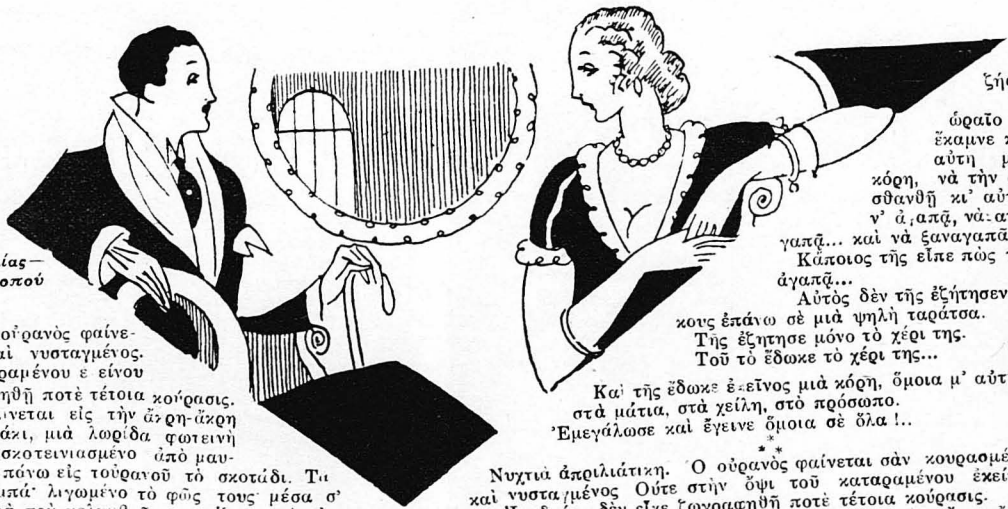
— « Γιὰ ἰδὲς ... γιὰ ἰδὲς τὸ νέο φεγγάρι... Μιά λοριδα του μόνον λάμπει τὸ ἄλλο του μέρος εἶναι πνιγμένο στὸ σκοτάδι... Δὲν σοῦ φαίνεται πὺς μοιάζει μὲ μιά ψυχὴ ἀπελιτισμένη, πὺς ἐξοκολουθεῖ ἀκόμη νὰ φωτίζεται ἀπὸ μιά μόνον ἐλλιδα ἄρρωστη καὶ ἐξηντημένη; »

Ἐκεῖνη ἀνατριγιάσεν, ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῆ καὶ ἔπρεσεν ἐπάνω στὴν ἀγκαλιὰ του.

Ἐπέρασαν χρόνια πολλά ἀπὸ τότε, πολλά ... Ἐκεῖνος ἀπέθανε...

Αὐτὴ πανδρεῦθηκε... Τί κ' ἂν ἐξέλασεν ἓνα ὄρο; Ἐνας λόγος ἦταν καὶ ἐφυγε! Τί κ' ἂν ἐξέλασεν ἓνα φίλημα! Ἐνας ἦχος μουσικῆς ἦτο κ' ἐχάθη!

Ὁ λόγος ξαναλέγεται. Τὸν ἦχο τὸν ξαναφέρει ὁ ἀέρας Ἦταν τόσο ὠραία ἀκόμη! Εἶχε τὸ σὴ διάθεσι νὰ

Σήση! Τί ὄραιο νὰ ἔκαμνε καὶ αὐτὴ μιά κόρη, νὰ τὴν αἰσθανθῆ κ' αὐτὴν ν' ἀ, ἀπῆ, νὰ ἀναγαπᾷ... καὶ νὰ ξαναγαπᾷ!.. Κάποιος τῆς εἶπε πὺς τὴν ἀγαπᾷ... Αὐτὸς δὲν τῆς ἐξήγησεν ὅρ κους ἐπάνω σὲ μιά ψηλὴ ταράτσα. Τῆς ἐξήγησε μόνον τὸ χερί της. Τοῦ τὸ ἔδωκε τὸ χερί της...

Καὶ τῆς ἔδωκε ἓ-εἶνος μιά κόρη, ὅμοια μ' αὐτὴν στὰ μάτια, στὰ γέλια, στὸ πρόσσωπο. Ἐμεγάλωσε καὶ ἔγεινε ὅμοια σὲ δλα!..

Νυχτιά ἀπριλιάτικη. Ὁ οὐρανὸς φαίνεται σὺν κουρασμένους καὶ γυσταγμένους. Οὔτε στὴν ὄψι τοῦ καταραμένου ἐκεῖνος Ἰουδαίου δὲν εἶχε ζωγραφηθῆ ποτὲ τέτοια κούρασις.

Τὸ φεγγάρι μόλις φαίνεται στὴν ἀρη-ἀρη τοῦ οὐρανοῦ ἓνα κομματάκι, μιά λοριδα φωτεινὴ, καὶ τὸ ἄλλο μέρος του σκοτεινισμένο ἀπὸ μαυρίλα, πὺ μόλις φαίνεται ἐπάνω, εἰς τ' οὐρανὸ τοῦ σκοτάδι.

Στὴν ἴδια ἐκεῖνη τὴν ψηλὴ ταράτσα κάθονται δύο. Μιλοῦν γελοῦν, ἀφίγγουν τὰ χερία, κωττάζονται στὰ μάτια...

Μεθ' ὁ ἓνας ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἄλλου πὺς προσπεροῦν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μὲ μιά λάμψι μυστικὴ καὶ δική τους, πὺς φωτίζει μόνον αὐτὰ.

Καὶ ὁ ἓνας ἔδινε ψυχὴ... Καὶ ἄλλος ροφούσε.

Ἦσαν μόνον. Ἐφαρνα μιά σκιὰ φαίνεται ν' ἀναβαίνει τὴν ψηλὴ σκάλα τῆς ταράτσας, μιά γυνίκα πὺς τὰ μαλλιά της τὰ μαῦρα ορχίζουν ν' ἀυλακῶν νται ἀπὸ ἀσπρες τριγές, ὅπως ἀυλακῶνται καὶ ὁ μαῦρος οὐρανὸς ἀπ' ἐπάνω τους ἀπὸ τὴν λευκότητά τοῦ γαλαξία.

Ἀνεβαίνει σιγᾶ, σὺν νὰ φοβάται νὰ μὴ ταράξῃ τὴν εὐτυχία ἐκεῖνη, πὺς τοὺς στέλνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Δὲν τὴν ἤκουσε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο πὺς ἀνέβη.

Ἦσαν πολὺ ψηλά ἐκεῖνος πᾶρα πολὺ ψηλά, καὶ γιὰ ν' ἀκουσθῆ ἐκεῖνη ἔπρεπε νὰ εἶε ἀναβῆ ψηλότερα!

Ἡ μητέρα ἐοσιθῆ ἀπὸ μακρυνὰ, ἐσταύρωσε τὰ χερίαστὸ στῆθος καὶ ἐμέτρησε μὲ μιά ματιὰ ὅλη ἐκεῖνη τὴν εἰκόνα τῆς νύχτας... Ὁ νέος ἀκουμβοῦσε τὸ κεφάλι ἐπάνω στὸν ὄμο τῆς κόρης ἀπ' ἐπάνω τ' ἄστρα μέσα στὸ σκοτ' δι Φλαμπαν πότε σὺν νὰ παραπονοῦνταν γιὰ κἄτι πὺ ἔχασαν, καὶ πότε σὺν νὰ χαμογελοῦσαν γιὰ κἄτι πὺ εὐρήξαν!..

Καὶ ἀντίκρου στὴν ὄρη τοῦ οὐρανοῦ τὸ νέο φεγγάρι!.. Ἐφρεσε τὸ χερί στὸ μέτωπό της καὶ τὸ ἐκράτησε σιγῆτᾶ...

Τῆς ἐφάνη ὅτι ἀνοῖξε στὰ δύο, κ' ἐβγήκε ἀπὸ κεῖ μέσα σὺν ἀπὸ νεφροταφεῖο λησμονημένο, ἓνας βρονκόλακας...

Ὁ βρονκόλακας ἐκεῖνος ἀπλωσε ἓνα δάχτυλον μαῦρο, πειὸ μαῦρο κ' ἀπὸ τὴν νύχτα καὶ τῆς ἔδειξε τὰ ἄστρα, τὸ σκοτάδι, τὰ δύο κεφάλια πὺς ἦσαν ἀκουμπισμένα τὸ ἓνα ἐπάνω σὲ ἄλλο καὶ τὸ ἓν φεγγάρι...

Κατόπιν ἐπῆγε ἐκεῖ κοντ', ἀγρόλιωσε μὲ τὸ μαῦρο του χερί τὰ δύο κεφάλια, καὶ ἡ μάνα ἀκουσε τὸ νέο νὰ λέγῃ στὴν κόρη της :

— Γιὰ ἰδὲς... γιὰ ἰδὲς τὸ νέο φεγγάρι... Μιά λοριδα τοῦ μόνου λάμπει. Το ἄλλο του μέρος εἶναι πνιγμένο ἀπὸ τὸ σκοτάδι...

Δὲν σοῦ φαίνεται πὺς μοιάζει μὲ μιά ψυχὴ ἀπελιτισμένη πὺς ἐξοκολουθεῖ ἀκόμη νὰ φωτίζεται ἀπὸ μιά μόνον ἐλλιδα ἄρρωστη ἐξαντλημένη; τὰ ἄπὸ μιά μόνον ἐλλιδα ἄρρωστη ἐξαντλημένη;

Ὁ βρονκόλακας ἐχάθη. Μά δταν ἡ μητέρα ἐγίγρισε τὰ μάτια πρὸς τὸ νέο φεγγάρι, εἶδε ἐκεῖ ἐπάνω στὸ μαυρισμένο του δίσκο μιά μορφὴ λουκάποτε τὴν ἐγγύρισε

Κι' ἐγελούσε ἡ μορφή κείνη ἡ ἐξασμένη. Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

Κι' ἐγελούσε.. κ' ἐγελούσε!..

ΡΩΜΑΝΤΖΕΣ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ